

De Ogen van de Moeder

De Ogen van de Moeder

W.M. Caers

Copyright

De ogen van de Moeder

W.M. Caers

© 2020 Weyenberg

ISBN 9789463989633

NUR 334

www.wmcaers.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Wâ ist nu hîn mîn liehter morgensterne?
Wê waz hilfet mich, daz mîn sunne is ûf gegân?
Si ist mir ze hôh und ouch ein teil ze verne
Gegen mittem tage unde wil dâ lange stân.
Ich gelebte noch den lieben âbent gerne,
Daz si sich her nider mir ze trôste wolte lân,
Wand ich mich hân gar verkapfet ûf ir wan.*

Heinrich von Morungen

Madame

Madame liep samen met Clarissa over de markt voor hun laatste boodschappen. Ze waren net langs het groentekraam gepasseerd toen het begon te overtrekken. Madame keek omhoog naar de wolken en zei dat ze beter naar huis gingen. Straks zou de stad weer een grote modderpoel zijn.

Ze liepen snel door de steegjes toen een stortbui losbrak. Clarissa gaf een gillette en hield haar armen omhoog om haar gekrulde lokken te beschermen. Madame was iets pragmatischer. Ze trok het jonge meisje onder het afdakje van een nis en maakte duidelijk dat ze hier wel zouden wachten tot de bui over was.

Ze stonden er vijf, tien minuten maar de bui ging niet over. Integendeel, het begon nog erger te gieten en binnen de kortste keren liep de straat volledig onder. Het water rukte op tot aan Clarissa's voeten en dreigde haar mooiste schoenen te verpesten. Ze deed nerveus een stap naar achter en botste toen geheel onverwacht op een man achter haar.

Verrast draaide Clarissa zich om. Noch zij, noch Madame hadden tot op dat ogenblik gezien dat er al iemand in de nis stond. Zelfs nu was hij niet duidelijk zichtbaar, alsof het zwart van zijn kleren hem deed versmelten met het duister van de nis.

Nog maar nauwelijks hadden ze hem opgemerkt of plots begon er een bundeltje in zijn armen te huilen. Verwonderd keken Madame en Clarissa naar wat bleek een kind te zijn. Clarissa vergat onmiddellijk de man en legde haar handen om het huilende gezichtje. "Oh, wat doe jij hier in de kou?" zei Clarissa. "Niet huilen! Heb ik je wakker gemaakt?" Ze streefde het hoofdje met haar handen.

Madame was iets terughoudender dan Clarissa en nam de man op. Hij zag er uit alsof hij een verre reis achter de rug had want zijn kleren waren vuil van de modder. Bovendien leken ze veel te hebben verduurd, alsof de man meer dan alleen paden had bewandeld. Hij had een kap

over zijn hoofd, maar Madame zag toch een verwilderde baard van enkele weken. Voor de rest kon ze niks van hem zien.

Alsof de man de blik van Madame had gevoeld, keek hij plots op naar haar. Wat Madame in eerste instantie zag was een afgemat gezicht. Evengoed verried zijn blik dat hij haar in een oogopslag had opgenomen en ingeschat. Wie hij ook was, een bedelaar leek hij niet te zijn, een gewone zwerver al evenmin.

“Maar wat doet u toch hierbuiten met een kind,” zei Clarissa verwijtend tegen de vreemdeling. “Zo’n kleintje hoort thuis bij de haard.” Even leek het alsof de man niks zou zeggen want hij keek Clarissa leeg aan. Dan zei hij: “Ik ben op doortocht. Ik heb geen plaats om te overnachten.” Nog voor Madame het kon beletten, flapte Clarissa er uit: “Maar blijft u dan bij ons. Met zo’n weer hebben we vast nog wel plaats.” Madame legde haar hand op Clarissa’s schouder om haar terecht te wijzen. “Mijn etablissement heeft niet de gewoonte om mensen kosteloos logement aan te bieden,” zei ze streng. De vreemdeling leek het te hebben begrepen en knikte. “Ik heb geld voor een herberg. Als het ophoudt met regenen zal ik daar heengaan.”

“Maar Madame,” zei Clarissa terwijl ze zich naar haar omdraaide, “dat kleintje heeft koorts. U kunt toch niemand in zo’n weer aan zijn lot overlaten?” Madame aarzelde. Kinderen waren haar zwakke plek. Madame was wellicht de enige bordeelhoudster die zwangere prostituees niet onmiddellijk de deur wees. Ze kon ook zien dat het kind verzwakt was en de man zelf zag er niet uit alsof hij zich een herberg kon veroorloven.

Madame keek op naar de hemel en zag dat de lucht opklaarde. Ze zuchtte en zei: “Al goed: komt u maar met ons mee. Als u iets gegeten hebt, zoeken we wel wat voor u om te overnachten.” De man leek het gebaar te willen afslaan, maar dan begon het kind in zijn armen weer te huilen. “Goed,” zei hij dan maar, “dank u.”

Madame en Clarissa namen hun boodschappen vast en met de vreemdeling in hun zog, liepen ze terug naar de *Rode Herberg*. De man had zijn mantel over het kleintje getrokken en had zijn reiszak over zijn

rug geslagen. Terwijl ze liepen, zag Madame dat hij licht met zijn been trok, maar ze stelde geen vragen.

Ze kwamen binnen langs de achterkant van het bordeel. Een paar van de meisjes waren bezig in de keuken en begroetten Clarissa en Madame. Toen de man achter hen binnenkwam, bekeken ze hem nieuwsgierig.

Clarissa vroeg aan de man of ze het kind van hem kon overnemen. Zodra hij zijn mantel achterover sloeg en de overige meisjes het kind zagen, kwamen ze kwetterend rond hen staan. Ze waren onmiddellijk vertederd door het ronde gezichtje van het kind. Langs alle kanten werd het gestreeld en gekust.

Clarissa liet weten wat ze nodig had om het het kleintje wat makkelijker te maken. Onmiddellijk stoven de meisjes weg naar alle kanten van het huis om haar te helpen.

Al die tijd hield Madame de vreemdeling nauwlettend in het oog. Hij leek een beetje overdonderd te zijn door de drukte van de meisjes en hij onderging het gelaten. Hij stond als versteend in het midden van de kamer alsof hij vreesde dat hij anders de aandacht van de meisjes op zich zou trekken.

Zodra Clarissa zich met het kleintje op een stoel had gezet en de meisjes om haar heen gingen staan, leek hij terug te durven ademen. Hij sloeg voorzichtig zijn kap achterover en veegde het haar uit zijn ogen. Voor het eerst kon Madame zijn gezicht volledig zien.

Ze schatte de man op een jaar of dertig. Hij had een krijtuit gezicht, terwijl zijn haar ravenzwart was. Er liep een grillig litteken onder zijn ene oog tot in zijn baard dat Madame niet eerder had gezien. Te zien aan de wallen onder zijn ogen had hij al even niet meer geslapen.

“Moet u niet zitten om te eten?” vroeg Madame hem. Hij was naar het kleintje aan het kijken en het leek er op dat hij haar niet had gehoord. Hoewel Madame het niet wilde toegeven, had ze medelijden met de man. Het moest niet eenvoudig zijn voor een man om met een kind steeds onderweg te zijn. Hij zag er dan ook niet uit alsof het hem veel goeds had gedaan.

“Moet u niet zitten?” vroeg Madame opnieuw. Langzaam, alsof hij verdoofd was, keerde hij zijn gezicht naar haar toe. “Ik...” Hij leek even te worstelen met wat hij wilde zeggen. Hij sloot de ogen als om beter na te denken, keek op, maar sloot zijn mond weer. Madame had nog nooit zoveel vermoeidheid gezien in iemands ogen.

Plots leek er een veer in hem gebroken te zijn. Zijn hoofd knikte en dan begaven zijn knieën het onder hem. Madame zag hem wegdraaien en hij ging languit op zijn rug tegen de grond. Het geluid van de smak was zo hard, dat Madame bijna het gevoel had dat de vloer mee veerde. Doodstil bleef hij liggen, zijn handen levenloos naast hem, de ogen gesloten in het asgrauwe gezicht.

De meisjes draaien zich geschrokken om. Het kind begon angstig te huilen. Haastig bogen de meisjes zich over de zwarte man heen. “Opzij,” zei Madame. Ze knielde neer en legde haar vingers in zijn hals. Toen ze een hartslag voelde, gaf ze hem een tik in het gezicht, maar daar kwam hij niet van bij. “Hij is enkel bewusteloos,” zei ze kalm en ze kwam terug recht. Even keek ze naar de meisjes om haar heen. “Bianca, Antoinette, Sophie, Desirée, til hem op en breng hem naar de kinderkamer.” De meisjes aarzelden, maar toen Madame hen een niet mis te verstane blik gaf, hesen ze hem toch met wat moeite op.

In de kinderkamer stonden een aantal bedden voor de kinderen. Madame zei onmiddellijk dat de kinderen nu per twee moesten slapen. Het kleintje van de zwerver kon bij de oudste in bed en de andere twee kinderen konden samen slapen. De zwarte man zelf werd in het enige volwassen bed gelegd.

Zodra de zwarte man neerlag, liet Madame hem uitkleden. God wist hoeveel luizen en ander ongedierte de man immers had meegebracht. Zodra de meisjes zijn kleren begonnen los te maken, bleken er pistolen, dolken en andere wapens onder zijn mantel te zitten. Madame liet alles op de grond leggen en knipperde met de ogen toen ze even later naar een berg aan wapens keek waarvan ze niet allemaal de naam kende.

“Is hij een huurling?” vroeg ze zichzelf af. Alleen een huurling droeg zoveel wapens. Een zwerver of een vluchteling had daar het geld niet voor. Bovendien leken de meeste van die wapens gebruikt.

Maar wat dan met dat kind? Een huurling had geen familie en nam al evenmin kinderen mee op sleeptouw. Hoe rijmde je dat dan samen?

Zodra de meisjes de man verder begonnen uit te kleden, zag Madame dat de man niet alleen een litteken op zijn gezicht had. Overal over zijn lichaam liepen grijze naden alsof de man ooit was gefolterd. En toen de meisjes hem even op zijn zij rolden om zijn hemd verder uit te trekken, zag Madame iets op zijn rug dat overduidelijk een merkteken was.

De meisjes hadden het merkteken niet gezien, maar Madame wist dat het weinig goeds voorspelde. De man was wellicht op de vlucht en wie hem achterna zat, zou hem tot hier kunnen volgen. Langs de andere kant leken de littekens oud te zijn dus misschien ook het merkteken. In eerste instantie was ze van plan geweest een dokter te laten komen voor de man, maar nu zag ze er van af.

“Was hem,” zei Madame nog tegen de meisjes en dan ging ze terug naar de keuken waar de andere meisjes het kind intussen tot bedaren hadden gebracht. Blijkbaar had het eten de peuter goed gedaan, want hij leek niet meer zo koortsig als toen ze hem op straat hadden gevonden. Even later kreeg het kleintje de andere kinderen in het vizier en sprong het weg om met hen te gaan spelen.

Madame zette zich neer en begon na te denken. De man betekende problemen, zoveel was zeker. Ze kon echter geen weerloos kind buitenzetten, laat staan een bewusteloze man. Maar ze zou hem goed moeten uithoren als ze het risico wilde nemen om hem voorlopig onderdak te geven.

Ze zuchtte. Ze liet Bianca de wapens wegbergen op de zolder en beval dan aan een ander meisje om te waken over de man. Ze zou later wel beslissen wat ze zou doen. Voorlopig had ze een zaak die ze moest leiden en dat kwam nog steeds op de eerste plaats. Ze liet het etablissement openen en deed haar werk aan het onthaal.

's Avonds liet ze zich aflossen door Bernadette. Ze ging naar de kinderkamer en vroeg of de man al was bijgekomen. Het meisje schudde haar hoofd. Madame nam de beurt over van het meisje en bleef naast het bed van de man zitten.

Terwijl hij sliep bestudeerde Madame het bleke gezicht van de man. De meisjes hadden een stuk van zijn baard afgesneden. Daardoor zag de man er nog ruiger en onverzorgder uit dan ervoor. Madame dacht niet dat ze ooit eerder zo'n bitter doorgroefd gezicht had gezien. Zelfs tijdens zijn slaap lag er een frons overheen.

Terwijl het kind er nog vrij gezond uitzag, was de man maar vel over been. Ze kon zien dat hij ooit een sterk lichaam had gehad, maar nu zag hij er voornamelijk uitgehongerd uit. Had hij het voedsel uit zijn eigen mond gespaard voor het kind? Hij zag er niet uit als zo'n man, maar alles kon uiteraard.

Plots kreunde de man. Hij maakte een beweging alsof hij recht wilde komen, maar uiteindelijk kwam er alleen een grom van tussen zijn tanden. Madame schoot toe. Ze zette zich op de rand van het bed en hief zijn hoofd op. "Rustig maar," zei ze. Naast het bed had ze een glas suikerwater staan en voorzichtig zette ze het aan zijn lippen.

Zijn ogen waren dik van de uitputting en hij gaf niet echt de indruk te weten waar hij was. Toch nam hij automatisch een slok toen hij het water aan zijn lippen voelde. Hij hoestte toen hij zich leek verslikt te hebben. Madame wachtte even en gaf hem dan een nieuwe slok. Stukje bij beetje liet ze hem van het glas drinken tot ze zag dat hij niet meer kon.

Alsof hij een enorme krachtsinspanning had gedaan, zakte zijn hoofd terug op het kussen. Hij viel niet onmiddellijk terug in slaap maar echt bij bewustzijn was hij evenmin. Hij ademde zwaar alsof hij met zijn eigen lichaam vocht. Madame veegde het water weg dat naast zijn mond was gelopen.

"Tristan," zei hij plots. Hij probeerde zijn arm op te richten, maar Madame drukte hem sussend neer. "Het kind is in orde," zei ze. Met wat moeite leek hij die woorden op te nemen. Hij gaf een korte knik en sloot

de ogen. Madame wilde hem ondervragen, maar zoals hij nu was, zou hij wellicht weinig zinnigs te vertellen hebben. Nog maar nauwelijks had ze het gedacht of hij was al terug in katzwijn gevallen.

Het duurde nog twee dagen voor ze hem terug bij bewustzijn vond. Af en toe ging ze eens kijken, maar blijkbaar kwam hij maar sporadisch terug bij. De meisjes gaven hem dan iets te drinken en te eten, maar als Madame vroeg of hij iets had gezegd, schudden de meisjes het hoofd.

Toen Madame de volgende nacht binnenkwam, was hij wel wakker. Een van de meisjes had net in de keuken een restje brood gehaald en de zwarte man was het met kleine beetjes naar binnen aan het werken. Zodra Madame binnenkwam, ging het meisje weg en zette Madame zich naast hem neer op een stoel. Ze zei niks terwijl hij langzaam verder kauwde op de stukjes brood.

Nu hij rechtop zat in het bed leek hij nog magerder dan ooit. Zijn ribben leken wel uit zijn lijf te springen. Hoewel hij moest gemerkt hebben dat het meisje uit zichzelf plaats had gemaakt voor Madame, leek hij zich van haar aanwezigheid niks aan te trekken. Zijn blik was nors en afgesloten alsof hij een muur om zich heen had opgebouwd.

Madame wachtte tot hij gegeten had en nam het bord dan weg. Hij leek veel klaarder te zijn dan tevoren dus was de tijd aangebroken om hem te ondervragen. “Weet je waar je bent?” Hij slikte een laatste korstje weg. “Ja en nee,” zei hij. Madame dacht dat hij verder zou gaan, maar hij zei niks meer. Ze fronste de wenkbrauwen. “Dit is mijn etablissement. Je hebt mijn meisjes gezien, dus ik veronderstel dat je daarmee wel weet wat voor type etablissement.” Hij staaarde voor zich uit alsof hij niet had geluisterd.

“Ik heb een paar vragen voor je,” zei Madame streng. Gezien het feit dat ze hem onderdak gaf, had ze daar wel recht op. Ze wilde iets zeggen, maar hij onderbrak haar. “Ik weet niet of ik daar wel op kan antwoorden.” Voor het eerst keek hij op en ze zag de ernst in zijn zwarte ogen. Daar had Madame zich niet aan verwacht.

“Het is dat of de straat,” zei ze. “Een normale christenziel zal er niet aan denken om een hulpeloze man op straat te zetten, maar in dit huis

doen we niet aan mededogen. Als iemand over mijn stoep komt met een brandmerk op zijn rug en een behoorlijk arsenaal van wapens aan zijn gordel, dan probeer ik toch eerst mijn eigen mensen te beschermen.”

“Dat begrijp ik,” zei hij. Ze dacht dat hij daarmee wilde zeggen dat hij zou antwoorden, maar dat was een misrekening. Hij kende alleen nog een zwerversleven en hij riskeerde liever de koude en de honger dan haar vragen. Hij maakte aanstalten om uit het bed te komen.

“Als je gaat, dan zal je niet ver komen,” waarschuwde ze. Hij gaf haar iets dat op een bittere grijns leek. “Dat is nieuw,” zei hij. Ze beseftte dat hij het meende. Hij zou echt vertrekken als ze aandrong op antwoorden. Hij zat al op de rand van het bed, maar net dan kwam de peuter binnen. Zodra het kind de zwarte man zag, liep het op hem toe. Kraaiend van geluk kroop het op het bed en gooide het zich rond de nek van de man.

Madame was verrast door de onderbreking en keek het tafereel zwijgend aan. De zwarte man drukte het kind tegen zich aan alsof het zijn eigen leven was. Het was alsof Madame plots naar een andere man keek. De hardheid in zijn houding was verdwenen. Hij begroef zijn gezicht in het haar van de jongen en blies in zijn oor. Het kind giechelde van plezier en graaide met zijn handje naar de neus van de zwarte man. Hij gaf het kind iets dat op een glimlach leek.

Madame zuchtte.

“Al goed,” zei ze, “blijf voorlopig tot je op krachten bent gekomen. Je kan een kind niet in zo’n omstandigheden meeslepen.” “Ik wil niemand tot last zijn,” zei hij zacht. Madame schudde het hoofd. “Daarvoor is het al te laat, lijkt me.”

Hij leek terug in elkaar te zakken alsof hij zijn laatste krachten had verspeeld. Madame zag dat hij niet wilde blijven, maar dat hij zich realiseerde dat hij niet anders kon. Of hij het nu wilde of niet, hij kon nauwelijks nog op zijn benen staan.

Toen ze een uurtje later de kamer weer passeerde, zag Madame dat hij terug in het bed was gaan liggen. Het kind lag onder zijn oksel te slapen, alsof het nooit anders had gekend.

Na een paar dagen was de vreemdeling voldoende aangesterkt om mee aan tafel te eten. De meisjes hadden wat kleren voor hem verzameld die andere mannen ooit hadden achtergelaten in het bordeel. Ze pasten hem langs geen kanten, maar alles was beter dan de vodden waarin hij was gekomen.

Hij zei niet veel als hij bij hen aan tafel zat. Meer dan 'ja' of 'nee' kwam er niet uit als ze hem een vraag stelden. Op een persoonlijke vraag antwoordde hij zelfs helemaal niet. Dan was het alsof zijn mond niet gemaakt was om te spreken want dan zaten zijn lippen stijf op elkaar.

Omdat ze hem moeilijk 'hé' of 'jij' konden blijven noemen, ontputselden ze uiteindelijk wel een naam aan hem. Hij noemde zichzelf 'Vincent' hetgeen volgens Madame niet zijn echte naam was. Ze had intussen echter begrepen dat het weinig zin had er veel vragen over te stellen, dus nam ze vrede met de naam die hij zichzelf had gegeven.

Het kleine kind had zich in de tussentijd goed aangepast aan de situatie. Het speelde en sliep met de andere kinderen alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. In tegenstelling tot de zwarte man was het van geen vreemde bang, wat Madame deed vermoeden dat het kind wel al in meer dan één onbekend bed had geslapen.

De zwarte man wilde het niet toegeven, maar het kleintje leek zo erg op hem dat ze wel vader en zoon moesten zijn. Ze hadden hetzelfde witte gezicht met zwarte haar, bijna alsof ze een kopie van elkaar waren en ze alleen in leeftijd van elkaar verschilden. Maar de ogen van het kind leken in niks op die van zijn vader. Die waren veelkleurig en open terwijl die van de zwarte man donker en gesloten waren.

Vincent verspilde niet veel woorden aan zijn zoon. Wanneer de jongen iets deed dat hij niet mocht doen, was een blik voldoende om hem terug in te tomen. Anderzijds nam hij de moeite om Tristan te belonen als hij zich gedroeg, iets wat Madame geen enkele man ooit had zien doen. Die beloningen moesten niks groots zijn: het kleintje was al tevreden als hij op de schoot van zijn vader mocht zitten.

Terwijl de dagen verstreken sterkte de zwarte man terug aan. Hij lag nog dikwijls in bed, maar hij at meer en keek levendiger uit zijn ogen

dan toen hij was aangekomen. Madame wist dat de tijd vroeg of laat zou komen dat ze moest beslissen wat ze met hem zou doen.

Hier blijven kon niet. Ze had een bordeel dat ze moest leiden en daar paste geen man in, zelfs al woonde hij in het achterhuis. Niet alleen zou hij potentiële klanten kunnen afschrikken, ook vreesde Madame dat hij zich op termijn met haar zaken zou bemoeien. Alle mannen wilden zich immers steeds bewijzen tegenover vrouwen. En de mannen die zij kende, probeerden altijd de vrouwen weg te rangeren.

Maar diep in zichzelf wist Madame wel dat de zwarte man niet zo in elkaar zat. In feite wilde ze zich een reden geven waarom het niet verstandig was om hem in de *Rode Herberg* te laten blijven. Dat bespaarde haar gewetensproblemen, mocht hij beslissen om zelf weg te gaan. Want weggaan zou hij. Dat had hij laten merken van zodra ze voor het eerst het onderwerp hadden aangesneden. Evengoed had Madame het er behoorlijk moeilijk mee om een afgetakelde man te laten vertrekken met een onschuldig kind. Vanaf het moment dat ze hen in huis had gehaald, had ze zich verantwoordelijk voor hen gevoeld.

Op een dag was Madame bezig met het nakijken van de kamers toen ze merkte dat de zwarte man niet in het huis was. De kinderkamer was leeg en ook in de keuken zat hij niet. Dat was vreemd want hij had nog geen stap buitenshuis gezet sinds hij hier was aangekomen. Madame vreesde dat hij het dan toch had gewaagd om te vertrekken terwijl hij er nog niet klaar voor was.

Plots hoorde Madame het gejoel van kinderen op straat. De kinderen speelden wel meer buiten, maar Madame dacht dat ze ook de stem van Tristan had gehoord. Ze liep de keuken uit, de portiek op en zag de zwarte man dan zitten.

Hij zat neer op de treden van de portiek terwijl hij naar de kinderen keek - afwezig alsof hij er met zijn gedachten niet bij was. Toen Madame dichterbij kwam, was het alsof hij haar niet had opgemerkt.

Madame keek samen met hem naar het spel van de kinderen. Ze hadden ergens een bal gevonden en waren bezig om die naar elkaar te gooien. Het kleintje van de zwarte man waggelde tussen de andere

spelende kinderen in zonder zich ook maar iets van welke spelregel ook aan te trekken. Hoe oud zou dat kind zijn, vroeg Madame zich af. Eén jaar? Twee jaar? Veel te jong voor een zwerversbestaan.

De bal van de kinderen stuitte weg. De zwarte man bewoog zijn hoofd een fractie van een centimeter om het kleintje te volgen dat er achteraan holde. Zijn slobberende hemd gleed van zijn nek af en Madame zag het begin van een litteken in zijn nek. Ze wist niet waarom of hoe hij aan die littekens was gekomen, maar onwillekeurig huiverde ze. Welke misdaad had hij begaan dat iemand het nodig had gevonden hem te folteren? Wat voor een verleden torste hij mee in die littekens?

“Ik moet gaan,” zei hij plots. Madame schrok er niet van dat hij al die tijd had geweten dat ze achter hem stond. Onbewust knikte ze. “Ik weet het,” zei ze, “daaraan had ik me verwacht. Weet je al waar je heen gaat?” Hij haalde de schouders op. “Ik ga naar waar ze me niet kunnen vinden.” Een antwoord dat evenveel zei als dat het haar zaken niet waren. Madame stoorde er zich niet aan. “Ik hoop dat je zelf weet waar dat is.”

Ze zwegen even.

“Heb je een einddoel?” vroeg ze dan. Hij aarzelde en zei dan eerlijk: “Ooit heb ik dat gehad. Ik dacht dat niks me zou kunnen tegenhouden, al moest ik door muren en rotsen heen... Maar door Tristan heb ik moeten beslissen om mijn doel achterwege te laten en heb ik een andere koers moeten uitzetten.” “En waar was dat doel?” Hij schudde het hoofd. “Dat doet er niet meer aan toe. Ik zou maar nauwelijks op tijd zijn geweest, zelfs al had ik Tristan niet mee op sleeptouw moeten nemen.”

“Je had Tristan achter kunnen laten,” zei Madame zacht. De zwarte man snoof. “Je neemt je verantwoordelijkheid niet op door een kind over te laten aan de zorgen van een ander.” “Maar je kunt niet je hele leven blijven rondtrekken met een kind op je arm. Hij zal een groeiachterstand oplopen, hij zal nooit leren hoe hij zich moet integreren in de maatschappij. Een kind heeft een stabiele omgeving nodig om in op te groeien.”

“Denk je dat ik dat niet weet?” zei hij bars. “Denk je dat er geen mensen waren die me dat ook al niet hebben gezegd? Maar uiteindelijk had iedereen schrik voor zijn eigen hachje. En wie geen schrik had, die werd vroeg of laat gearresteerd.” Madame keek hem verbluft aan. “Omwille van jou?” vroeg ze. Hij beseftte dat hij te veel had gezegd en trok zijn hemd terug dichtter aan.

Madame dacht na. Hij was niet eender wie. Dat had ze geweten van zodra hij een stap over de drempel van haar huis had gezet. Er had vanaf het begin een zweem van gevaar om hem heen gehangen alsof hij werd achtervolgd. Door wie of wat wist ze niet. Maar het kind was automatisch in gevaar zolang het bij hem was.

“Wat wil je uiteindelijk dat er met de jongen gebeurt?” vroeg ze. “Jij mag gaan en staan waar je wilt. Je bent tenslotte een volwassen man. Maar als je geen onderkomen wilt zoeken voor dat kind, dan zal het vroeg of laat sterven. Als het niet is van de honger, dan wel aan een of andere ziekte.”

Met een ruk stond hij op en keek haar vernietigend aan. Hij was geen groot man, maar op dat ogenblik leek het alsof hij boven haar uit torende. “Hou op,” zei hij ijzig, “probeer me niet te dwingen Tristan af te staan.” Ze trotseerde zijn blik. “Ik wil niet dat je Tristan afstaat als je dat niet zelf wilt. Ik wil alleen dat je er over nadenkt of er geen alternatief is. Je kunt niet altijd op de vlucht blijven.”

Tot op dat moment had Madame niet beseft hoe donker en vervaarlijk Vincent was. Zelfs al was hij vel over been, dan nog leken zijn ogen op die van een woest beest: wild en onberekenbaar. Hij zou haar niet aanvallen – maar zo voelde het niet aan.

“Ik ken jouw wereld niet,” zei Madame, “maar ik weet wel een ding of twee over kinderen. Als er ook maar een mogelijkheid bestaat dat je Tristan een normaal leven kunt laten leiden: grijp die dan. Anders loopt het verkeerd met hem af.”

Een hele tijd zei hij niks. Hij keek haar enkel aan en ze voelde zijn ogen in haar ziel smeulen. Het was alsof hij haar wou vermoorden,

eenvoudigweg omdat ze durfde zeggen dat hij de jongen achter moest laten. Madame had moeite om die woede te begrijpen.

De kinderen leken zich er bewust van te zijn geworden dat er iets gaande was tussen de twee volwassenen op de portiek. Ze waren gestopt met spelen en keken hen met grote ogen aan. Madame keek onwillekeurig opzij en zag het kind om wie het allemaal ging: Tristan. Opnieuw viel haar de gelijkenis tussen de zwarte man en het kind op. De gelijkenis was zo groot dat de jongen wel zijn zoon moest zijn.

Madame woonde in een huis waar vaders zich niet al te veel aantrokken van hun kinderen. Maar moest ze daarom deze vader zijn kind afnemen? In de *Rode Herberg* waren ze gewend niks te verwachten van mannen. Wat als ze ongelijk had en Tristan wel beter bij zijn vader bleef? Waarom nam ze aan dat zij beter voor hun kinderen zorgden dan hij?

Ze realiseerde zich op dat ogenblik dat er misschien nog een andere reden was waarom de zwarte man, de jongen niet wilde opgeven. Elk kind had immers niet alleen een vader, maar ook een moeder. Het feit dat de jongen niet bij zijn moeder was, betekende dat er iets met haar was gebeurd. Iets dat misschien zo ernstig was dat Vincent er zijn levensdoel in zag om voor hun kind te zorgen.

Zou hij veel van haar hebben gehouden, vroeg Madame zich af. Had hij haar verloren en deed het hem zo veel pijn dat hij het enige dat hij nog van haar had, niet wilde verliezen? Wie was zij dan om te zeggen dat hij slechte keuzes maakte? Wie was zij om te zeggen dat het roekeloos en zelfzuchtig is, om datgene waar je het meest van houdt, niet af te geven?

“Zeg tenminste dat je wilt proberen een toekomst op te bouwen. Iets waar Tristan houvast aan heeft,” zei Madame. “Als ik zou kunnen,” zei hij langzaam, “dan zou ik me ergens vestigen. Ik zou proberen om werk te vinden en genoeg geld proberen te verdienen om hem naar een goede school te sturen. Ik wil dat hij de wereld leert kennen, niet zoals mensen van uw of mijn stand, maar zodat hij dingen kan verwezenlijken die wij niet kunnen. En bovenal wil ik dat hem nooit iets te kort zal komen.”

“Wat belet je om dat nu te doen? Hier, in deze stad? We hebben een haven waar er altijd werk te veel is. Je zou voorlopig bij ons kunnen blijven en als je voldoende geld hebt verdiend, iets beginnen huren. Je kunt niet voor altijd blijven vluchten.”

Ze zag hem ernstig naar haar kijken. Waarom bleef hij inderdaad niet? Hoe lang was hij niet al onderweg? Had hij nog wel iets om schrik van te hebben?

“Begrijp je wat het merkteken op mijn rug betekent?” zei hij dan nadrukkelijk. “Ik denk het,” zei ze. “Zou je je personeel, je huis, je zaak durven riskeren om een voortvluchtige onderdak te bieden?” “Dat doe ik al,” zei ze. Hij snoof honend. “Zou je hem permanent onderdak durven bieden?” corrigeerde hij zich. Madame dacht lang na. “Zeg me waar ik me aan moet verwachten?” antwoordde ze dan.

“Mensenjagers,” zei hij vlakaf. “In wiens opdracht?” “Een hoge pief en enkele van zijn hielenlikkers.” “Uit dit land?” “Nee,” hij schudde het hoofd, “ver weg.” “En volgen de mensenjagers nog steeds je spoor?” “Ik heb ze kunnen afschudden, maar niks garandeert dat ze me niet zullen terugvinden.”

Madame tuitte de lippen terwijl ze de situatie overdacht. Het was zoals hij zei: ze zette niet alleen haar eigen leven maar ook die van de andere meisjes op het spel.

“Ik zal meer moeten weten,” zei ze rationeel. Hij schudde het hoofd. “Alles wat ik zeg kan Tristan en mij alleen maar meer in gevaar brengen.” “Dus je verwacht dat ik je met blind vertrouwen onderdak geef?” Hij grijnsde humorloos. “Ik ben niet degene die onderdak vraagt. U bent degene die zegt dat ik het moet aannemen.” Ze bedacht zuur dat hij gelijk had. Ze verweet hem dat hij niet aan Tristans welzijn dacht, maar tegelijkertijd durfde ze ook niet voor hem in te staan. Ze zou voor Tristan kunnen zorgen, maar niet voor de zwarte man.

Dan knikte ze. “Goed, ik ben overtuigd. Voorlopig blijven jij en Tristan hier. Morgen zien we wel weer verder wat we met je zullen doen.”

Toen Madame de volgende dag aan haar fornuis stond, was ze nog aan het nadenken wat ze met hem ging aanvangen. Aangetrokken door de geur van eten kwam Vincent net op dat moment binnen in de keuken. Zodra ze hem zag staan in de deuropening, nam ze een beslissing.

Madame draaide zich bruusk naar hem om en bekeek hem van kop tot teen. Ze schudde het hoofd en zei misprijzend: “Je moet jezelf scheren.” De zwarte man streek over zijn verwilderde baard en zei: “Waarom?” “Omdat ik niet zo met jou over straat loop,” zei Madame ernstig.

Vincent fronste de wenkbrauwen. Sinds hij was aangekomen in de *Rode Herberg* was hij niet meer echt buiten geweest, laat staan dat hij al op wandeling was geweest met Madame. “Gaan we dan weg?” vroeg hij haar. “Alleen als je je fatsoeneert,” was het korte, maar bondige antwoord.

Zo snel nam hij nog geen genoegen met haar antwoord. “Naar waar dan?” vroeg hij. Ze zwaaide met haar lepel naar hem: “Doe maar wat ik je zeg en dan zal je dat vanzelf wel merken. En doe me ineens een plezier en was je. Je stinkt een uur in de wind.”

Vincent keek Madame bedenkelijk aan. Eerst sloeg ze er geen acht op en roerde ze verder in haar potten, maar toen hij niet bewoog, begreep ze waarom. “Ik ben niet van plan je te laten arresteren,” zei ze met nadruk, “als het dat is wat je denkt. Ik wil je aan iemand voorstellen die je mogelijk aan werk kan helpen.”

Net dan kwam ook Clarissa binnen. “Clarissa,” zei Madame, “kan je dat heerschap daar laten zien waar hij zich moet wassen. Zie er ook op toe dat hij er niet vanonder muist. Ik verwacht dat als hij terug is, hij nieuwe kleren aanheeft, dat hij zich volledig heeft gewassen en dat hij iets aan die wildgroei op zijn gezicht heeft gedaan.”

Vincent knipperde met zijn ogen en opende zijn mond om hem direct weer dicht te doen. Clarissa giechelde. Ze zag duidelijk dat de zwarte man niet gewend was om gecommandeerd te worden door een vrouw.

Clarissa leidde Vincent weg. Tegen de tijd dat Madame gedaan was met koken, hadden alle meisjes zich verzameld in de keuken rond de tafel. Terwijl het eten werd uitgeschept, maande Madame de meisjes aan tot rust. Ze zeiden hun gebed en dan brak het gebruikelijke gegiebel tussen de meisjes weer uit.

Madame was de eerste die zag dat Clarissa en Vincent terug waren. Ze stonden in de deuropening, Clarissa grinnikend van plezier, de zwarte man naast haar met een lang gezicht en de handen in zijn zakken. Van zodra de meisjes hen ook zagen staan, verstomde het lawaai in de keuken en staarden ze met z'n allen naar Vincent.

Het was niet dat ze onder de indruk waren van zijn metamorfose. Hij leek nog altijd dezelfde man te zijn, alleen verzorgder. Hij was ook niet zo knap dat ze er van in zwijm vielen. Maar er was wel iets aan hem dat respect afdwong, dat niet zo merkbaar was geweest toen hij er nog uit had gezien als een zwerver.

Nu hij zijn baard had getrimd zag Madame dat zijn gezicht lang niet zo hol was als ze had verwacht. Het was vaal en mager van ontbering, maar vooral scherp en merkwaardig.

Het litteken onder zijn oog doorbrak de symmetrie van zijn gezicht, bijna alsof hij langs de ene kant een wild beest was en langs de andere kant een voornaam man. Zijn gezicht was ook bleek, bijna tegen het witte aan, waardoor het zwart van zijn ogen nog erger afstak.

Hij was niet groot van gestalte, maar hij had dat verfijnde in zijn houding dat hem panache gaf. Aan zijn kaasrechte houding had je niet kunnen zien dat hij normaal gezien trok met zijn been als hij stapte. Zoals hij daar stond, leek het alsof hij alles aankon.

Als Madame ooit het idee had gehad dat hij een arme stakker was, dan moest ze dat idee nu voor altijd opbergen. Hij ademde alles uit dat deed vermoeden dat hij ooit een belangrijk man was geweest. De meisjes leken diezelfde indruk te hebben, want Madame zag hun ogen opblinken alsof ze het niet erg zouden vinden als hij op een keer van hun diensten gebruik zou maken.

“Wat is er?” gromde Vincent verveeld toen hij merkte dat iedereen bleef staren. “Stink ik nog altijd?” Madame keek hem met een uitgestreken gezicht aan. “Nee,” zei ze, “het gaat er mee door. Je ziet er tenminste niet meer uit als iets dat door de kat werd uitgespuwd.” “Ik dank u voor de vleiende vergelijking,” zei hij met eenzelfde uitgestreken gezicht.

Madame liet hem neerzitten zodat hij nog iets kon eten. Tegen de tijd dat hij klaar was, waren de meisjes alweer verdwenen. Enkel Clarissa was er nog en zij was de zwarte man aan het opnemen op een manier die Madame niet helemaal aanstond. Madame dacht dat ze Clarissa er beter eens over zou aanspreken, maar voorlopig liet ze het meisje haar pleziertjes.

Madame stond dan op. “Clarissa, ruim je de tafel af en kuis je de keuken?” vroeg Madame. Het meisje leek het maar met een half oor te hebben gehoord, want ze schoot niet onmiddellijk in actie. Vincent negeerde het meisje en stond wel op. “Knoop nog iets rond je nek,” zei Madame streng tegen hem, “dat ze je hals niet zien. We vertrekken onmiddellijk.”

Vincent deed wat hem werd gevraagd en vijf minuten later gingen ze de deur uit, de stad in. Madame zette er de pas in. Ze wist dat Vincent nog niet voldoende op de been was om haar tempo te volgen, maar ze was in geen bui om medelijden te tonen. Terwijl ze door straten en over bruggen liepen, hoorde ze hem grommen en puffen. Als ze tersluiks naar hem keek, zag ze dat hij hinkte. Toch vroeg hij op geen enkel moment aan Madame om te vertragen en leek hij zijn pijn te verbijten.

Ze begonnen de havenkwartieren te naderen. Madame sloeg een straat in en liep dan vastberaden naar een groter gebouw. De poort stond open en toen ze er door gingen, bevonden ze zich op een klein binnenpleintje met links iets dat op een kantoor leek en rechts het woongedeelte. Madame liep op het kantoor af en stapte zonder schroom naar binnen met Vincent achter zich aan.

Het kantoor was klein, donker en rommelachtig. Midden in de chaos van papier, kratten en boekenrekken stond een bureau met een ietwat

lijvige man erachter. Hij hield een hand op een kasboek en een andere op een stapel papier. Toen de man hen hoorde binnenkomen, keek hij verstrooid op.

“Dag Laurent,” zei Madame tegen de man alsof ze er elke dag langskwam. De man, die voluit Laurent Caspelier heette, maakte een beweging van schrik toen hij zag wie er was binnengekomen. Uiteraard kende hij Madame want hij was een regelmatige klant van haar etablissement. Maar dat betekende niet dat hij ook zo gekend wilde zijn. Het duurde dan ook geen seconde of Caspelier was vanachter zijn bureau gesprongen en duwde hen dieper het kantoor in.

“Wat komt u hier doen?” snauwde Caspelier tegen Madame. “Mijn vrouw had u kunnen zien binnenkomen! Misschien heeft ze dat zelfs al gedaan.” Madame glimlachte breed. “Reden te meer om me onmiddellijk te laten spreken. Dan zijn we des te sneller weer weg.” Caspelier leek zich kwaad te gaan maken dus zei Madame snel: “Kalm aan maar. Als je vrouw mij heeft gezien, dan heeft ze ook gezien dat er een man bij me was. Dan zal ze nog niet zo snel de link leggen met de *Rode Herberg*.”

Caspelier maakte een geïrriteerd gebaar. “Over de brug dan, maar snel!” Madame gaf Vincent een por en de zwarte man deed een stap naar voren. “Ik heb je hulp nodig,” zei Madame, “heb je werk voor deze man? Je hebt een rederij dus ik veronderstel dat je altijd wel mensen kunt gebruiken op je schepen.”

Caspelier wierp een kritische blik op Vincent. Hij zag een man, vel over been, zo bleek als een geest. Niet precies het type man dat hij op een schip met zware dingen zag sjouwen. “Ik heb werkmannen genoeg,” zei Caspelier snuivend, “en betere ook. Tenzij je man toevallig een goed boekhouder is, kan ik niks met hem aanvangen.”

Madame wou teleurgesteld reageren, maar Vincent was haar voor. “Ik heb nog nooit een boekhouding gedaan,” zei hij rustig, “maar ik kan schrijven en rekenen en in grote lijnen weet ik wel wat een boekhouding inhoudt.” Caspelier keek hem schattend aan over de rand van zijn bril. Hij geloofde er niks van, maar langs de andere kant zag hij ook hetzelfde

in hem als Madame deed: een man die te oud was voor apenstreken en wijs genoeg om te weten dat hij Caspelier niks moest voorliegen.

Caspelier gromde waar wat. Hij nam zijn kasboek vast en gooide het op een tafel naast Vincent neer. “Wel,” zei hij terwijl hij Vincent een potlood aanreikte, “je kan rekenen? Bewijs het dan maar en tel me die rijen eens op.”

Wat er dan gebeurde, zou Caspelier nooit vergeten. De zwarte man nam het kasboek op en staaarde er naar met het potlood in de hand. Op geen enkel moment zag Caspelier hem rekenen, hij zag alleen de ogen van de zwarte man over het papier gaan.

Caspelier begon te denken dat de zware man hem dan toch iets op de mouw had gespeld en dat hij door de mand aan het vallen was. Langs de andere kant leek de zwarte man niet zenuwachtig te worden. Als hij rekende, dan was het in ieder geval volgens een methode die Caspelier niet beheerste.

Net toen Caspelier schamper wou zeggen dat het welletjes was, begon de zwarte man rij per rij de totalen in te vullen. Caspeliers ogen werden steeds groter en groter tot het hele blad was ingevuld. Caspelier staaarde er een moment naar en nam het kasboek dan wantrouwig over. Hij begon de sommen na te tellen, met telraam en kladpapier in de aanslag. Na een hele tijd kwam Caspelier tot dezelfde totalen als Vincent.

Kribbig sloot Caspelier het boek en bekeek hij de zwarte man zuur. “Dus rekenen kan je. Wat nog, want alleen dat is niet genoeg.” Vincent haalde de schouders op. “Ik ben bootsman geweest op een Lenioons schip en ken het reilen en zeilen van hun koopvaardij. Ik weet hoe ze hun afzetgebieden kiezen en hoe u daar op kunt inspelen.”

Caspelier lachte bassend. “Wil jij Lenion naar de kroon steken op het gebied van koopvaart? Heb je wel een idee wat voor monopolie die zeeratten uitoefenen over de wereldzeeën? Je bent in Ital hier. Hier moeten we blij zijn met de kruimels die Lenion ons overlaat.”

Vincent liet zich niet van zijn stuk brengen. “Lenion heeft onlangs de burgeroorlog in Wails beslecht. Dat betekent nieuwe

handelsmogelijkheden die niet noodzakelijk voor Lenion alleen zijn weggelegd. Als u snel bent dan kunt u er uw voordeel mee doen.”

Plots daagde het Caspelier. “Je bent Welsh.” Hij had het kunnen weten: dat kelige accent, dat witte gezicht en zwarte haar... Hij had er gewoonweg niet aan gedacht. Vincent knikte. “Ik zou kunnen zeggen met wie u contacten kan leggen.”

Caspelier streek bedachtzaam over zijn kin terwijl hij de vreemdeling aankeek. Caspeliers rederij was lang niet zo bloeiend als hij zelf zou willen. Hij had nu eenmaal niet dat extraatje dat grote rederijen wel leken te hebben, waardoor hij dikwijls naast zaken greep die hem een grote slag konden doen opleveren. Zoals het er momenteel aan toe ging, zou zijn rederij vroeg of laat op de fles gaan.

Wat de zwarte man hem voorstelde was dan ook een interessant idee. De grenzen van Wails waren lange tijd afgesloten geweest voor de handel. Maar dat was gedaan nu de oorlog er geëindigd was. Wie snel en slim genoeg was, kon een graantje meepikken voordat Lenion zich er mee bemoeide. Alleen was het een kwestie van contacten leggen en wie beter dan een Welsh kon hem zeggen hoe hij daarbij te werk moest gaan?

“Al goed,” zei Caspelier. “Rekenen en lezen kan je al, dan zullen we wel zien of je van de rest ook wat zal bakken. Kom volgende week terug. Dan zullen we zien welk salaris je bij mij kan verdienen en of je er dan nog altijd zo happig op bent om bij mij in dienst te komen.”

Vincent knikte kort. Madame wist dat Caspelier hem maar een minimum loon zou geven, maar dat kon nog veranderen eens Vincent zijn waarde had geweest. Al bij al was ze blij dat hij nu werk had gevonden. Daarna zou het een kleine stap zijn om zich ook definitief te vestigen.

Toen ze weer op straat stonden en naar de *Rode Herberg* terugkeerden, keek Madame hem van terzijde aan. “Wails hé?” zei ze. Vincent weigerde haar aan te kijken, maar hij wist wat ze dacht. Madame bedacht dat ze het inderdaad had kunnen raden dat hij uit

Wails kwam. Het was het enige land dat recentelijk in oorlog was geweest en waar een horde vluchtelingen vandaan kwam.

Ze vroeg zich af in welk kamp hij had gezeten. Voor zover ze wist had Wails altijd onder het juk van een tiran gezeten. Het zou niet onlogisch zijn als Vincent tot het kamp van de tiran had behoord en na zijn val op de vlucht was moeten slaan.

Dat stond dan weer haaks op het feit dat Vincent niet alleen Welsh sprak, maar ook Frankisch. Dat was toch een teken dat hij lang in het buitenland had gewoond. Te merken aan de manier waarop hij bepaalde woorden uitsprak, kon dat alleen Lenion zijn geweest.

Het kon dus inderdaad kloppen dat hij op Lenioonse schepen had gewerkt. Maar als bootsman? Madame zag niet echt een zeeman in hem, maar als hij beweerde dat hij iets van schepen en zeehandel afwist, dan moest er toch een grond van waarheid in zitten. Als hij dan werkelijk voor Lenion had gewerkt, dan was het niet mogelijk dat hij iets met de Welshe tiran te maken had...

De conclusie van het verhaal was dat ze nog lang niet wist waar ze aan toe was met hem.

Vincent zorgde er voor dat hij de volgende dagen voldoende aansterkte om zijn nieuwe dagtaak aan te kunnen. Madame dacht ongerust dat ze hem misschien te snel naar Caspelier had gebracht. Ze had er haast achter gezet omdat ze bang was geweest dat hij anders zou zijn vertrokken. Nu besepte ze dat hij nog lang niet klaar was om zich terug in het normale leven te storten.

Maar hij klaagde niet en hij deed wat er van hem werd verlangd. In de volgende dagen voor hij zou terugkeren naar Caspelier, probeerde hij nog zo veel mogelijk te regelen wat Tristan betrof. Nu hij overdag uit huis zou zijn, zou het immers aan de Dames zijn om de jongen op te vangen. Dat deden ze nu al, maar het zou toch anders zijn eens de jongen zijn vader overdag niet meer zag.

Madame kwam met Vincent overeen dat hij zolang in hun huis mocht blijven wonen tot hij zelf een nieuwe woonplaats vond. De Dames

zouden er voor zorgen dat hij elke dag te eten kreeg en dat zijn bed bij wijze van spreken was gedekt. Ondertussen zouden ze ook voor Tristan zorgen. Vincent nam hun hulp dankbaar aan, al verzekerde Madame hem dat ze het enkel deden omdat hij er een kleine geldelijke bijdrage tegenover stelde.

En zo begon Vincent, voormalig vluchteling, aan zijn nieuwe leven. Hij vertrok 's maandags morgen toen het leven in de *Rode Herberg* net een paar uur tot rust was gekomen en kwam 's avonds terug als Madame haar eerste klanten opnieuw buitenliet. Toen ze vroeg hoe het was geweest op zijn eerste dag, zei hij enkel 'goed' en dat was ook het enige dat hij de volgende keren zou zeggen als hij terugkwam van zijn werk.

Tristan mokte de eerste week toen hij merkte dat zijn vader niet thuis was. De jongen stond pas op nadat Vincent al was vertrokken en moest al bijna terug gaan slapen als Vincent terugkwam. De meisjes van de *Rode Herberg* hadden er de grootste moeite mee om hem van het huilen te houden zodat hij hun klanten niet zou weggagen. Maar naar gelang de tijd verstreek, begon de jongen te wennen aan de nieuwe situatie en legde hij zich neer bij het nieuwe ritme.

Daarna ging alles als vanzelf. Vincent liet de zorg voor Tristan aan de Dames over en volgde hun leiding als het over de opvoeding van de jongen ging. Hij vond niet dat Tristan op een andere manier moest worden behandeld als de andere kinderen. Die zagen er ook niet uit als wildebrassen, dus vertrouwde Vincent op de ervaring van de meisjes.

Voor de rest vertelde Vincent nooit iets over zijn werk. Het feit dat hij bij tijd en wijle thuiskwam met geld bewees dat hij nog steeds in dienst was bij Caspelier, maar daar bleef het ook bij.

Van zijn eerste geld kocht Vincent kleren voor Tristan. Het kind had wel wat spulletjes gekregen van de Dames, maar uiteindelijk bleef Tristan wel de enige jongen tussen de kinderen. Vincent zei dat hij geen enkele intentie had om zijn zoon in een jurk te zien opgroeien.

Pas een tijd later kocht hij ook kleren voor zichzelf. Op een dag kwam hij thuis in een zwart pak met nieuwe laarzen en een jas. De kleur maakte hem nog donkerder dan hij was, maar blijkbaar kon het de

meisjes wel charmeren. Nu hij niet meer rondliep in zijn slobberige kleren, leek hij twee keer meer mans te zijn dan ervoor. De meisjes konden het niet laten hem giechelend uit te dagen, maar Vincent ging op geen enkel oneerbaar voorstel in.

Intussen verstreek de tijd. Gezien Vincent nooit tegen Madame zei hoe alles verliep op zijn werk, moest ze het uiteindelijk van Caspelier zelf te horen krijgen. Op een avond kwam ze hem tegen in haar etablissement. Toen ze hem voorzichtig polste over zijn nieuwste aanwinst, zuchtte Caspelier diep. “Hij maakt me horendol,” zei Caspelier. “Eén week! Eén week en hij had mijn volledige boekhouding gereorganiseerd. Niet dat het nu slechter is, maar hij kan gewoon niks met rust laten.” “Je gaat hem toch niet ontslaan?” vroeg Madame ongerust toen ze dat hoorde. Caspelier sloeg de ogen wanhopig omhoog. “Ik wou dat ik het kon, maar jammer genoeg begrijpt hij zijn werk te goed. Telkens er iets moet worden gedaan, heeft hij het al geregeld. Als ik iets over het hoofd zie, dan wijst hij er me wel op. En loopt er iets mis, dan trekt hij het zonder problemen recht.

Alles, maar dan ook alles weet hij beter. Hij is...” Caspelier zocht naar het juiste woord: “Onuitstaanbaar!” Madame glimlachte. “Heb je spijt dat ik hem bij je heb aangebracht?” Caspelier wuifde geïrriteerd met de hand. “Het is die blik weet je. Hij zegt geen drie woorden op een dag, maar als hij iets zegt, laat hij me verdomd goed voelen dat ik een stommitieit heb uitgehaald. Hij kijkt neer op me! Ik ben er zeker van!”

“Vincent kijkt niet neer op je,” zei Madame, “anders had ik het al gehoord. Hij is gewoon geen praatvaar, Laurent.” “O ja?” zei Caspelier snuivend. “Waarom keek hij me daarnet dan zo vies aan toen ik zei dat ik hier naartoe kwam? Het was zo’n blik van iemand die je duidelijk probeert te maken dat je plaats bij je vrouw is.” Hoewel het tegen haar handel in ging, antwoordde Madame: “Het is het meest christelijke.”

Caspelier zuchtte. “Nochtans heeft hij geen recht van spreken. Hij woont hier. Je gaat me toch niet wijsmaken dat hij geen gebruik maakt van je diensten.” Madame aarzelde. Dat kon Vincent zeker, maar hij deed het niet. Waarom eigenlijk niet? Ze had nog nooit een man tegen

gekomen die zijn vleselijke lusten kon intomen tussen als dat vrouwelijk geweld. “Hij heeft nog op geen enkel meisje beroep gedaan,” zei Madame. “Ik denk... dat hij nog in rouw is...” “Was hij getrouwd?” vroeg Caspelier verrast. Madame merkte dat Vincent blijkbaar even openhartig was tegenover zijn werkgever als tegenover haar. “Ik denk het,” zei Madame, “want hij heeft een kleintje.” Caspelier maakte een beweging. “Arm kind,” zei hij sarcastisch.

Madame negeerde de opmerking. “Dus je houdt hem voorlopig in dienst?” Caspelier haalde zijn schouders op. “Voorlopig zal ik wel moeten. Hij doet wat hij beloofd heeft te doen: hij is nieuwe zaken aan het aanbrenge(n) zodat we meer werk hebben dan we in jaren hebben gehad. Als het zo verder gaat, ga ik een extra schip moeten kopen om hem bij te kunnen houden.”

Het duurde nog enige tijd vooraleer Vincent voldoende had gespaard om een huisje te kunnen huren. In die tijd was Madame gewend geraakt aan zijn aanwezigheid in het etablissement. Ze zag hem niet erg veel, maar ze hadden er een gewoonte van gemaakt om 's avonds nog een uurtje naast het vuur te keuvelen vooraleer hij ging slapen.

Ze hield wel van die gesprekken. Ze gingen over andere dingen dan waar ze met de meisjes over kon spreken en ze bewezen eens te meer dat Vincent niet van een markt thuis was. Toen hij dan eindelijk vertelde dat hij iets had gevonden om te huren, had ze bijna spijt dat hij hen ging verlaten.

Het huisje dat hij ging huren was exact één kamer groot. Er was een deur die onmiddellijk uitgaaf op een kleine eet- en woonplaats. Aan het uiteinde van de kamer stond een bed in een inham. Er was geen verdieping en enkel een kleine bewaarkelder. Het was nauwelijks groot genoeg om je in rond te draaien, maar Madame besepte dat Vincent nu eenmaal geen andere keuze had.

Dat hij zijn eigen stek had, bleek uiteindelijk weinig verschil uit te maken. Voor hij 's morgens naar zijn werk vertrok, bracht Vincent zijn zoon nog steeds naar de *Rode Herberg*. Als hij 's avonds gedaan had,

dan hadden de Dames al eten voor hem klaargezet en bleef hij nog een uurtje samen met Madame aan het haardvuur zitten. Meer dan een slaappleaats bleek Vincents nieuwe woonst niet te zijn.

Toen het terug winter begon te worden, gebeurde het bovendien al eens dat Tristan in de *Rode Herberg* bleef overnachten. Vincent kwam dan nog altijd langs, maar besliste dat hij de jongen niet wakker wilde maken voor de tocht naar huis. Madame bood Vincent geregeld aan om ook te overnachten in het etablissement, maar de zwarte man sloeg het aanbod steeds vriendelijk af.

Zo gingen er enkele jaren voorbij en Tristan groeide op tot een flinke jongen. Toen hij een jaar of zes was, besloot Vincent dat hij Tristans opvoeding wat meer ter harte zou nemen. Hij nam een huisleraar aan, een uitgetreden priester. Vincent verzekerde Madame dat de priester geen probleem had met de aard van haar huis. Blijkbaar had de man de kerk verlaten om te kunnen trouwen met de liefde van zijn leven. Van welk geld de leraar werd betaald, wist Madame niet, maar Vincent gaf de man de opdracht om niet alleen zijn zoon te onderwijzen, maar ook de andere kinderen in huis.

Madame was er Vincent eeuwig dankbaar voor. In de *Rode Herberg* werden kinderen van zwangere meisjes nooit in de steek gelaten. Ze werden met de grootste zorg omringd en al het mogelijke werd gedaan om er voor te zorgen dat ze een toekomst hadden buiten het huis. Het bleef echter moeilijk om met hun stigma een ander leven op te bouwen. Dankzij Vincent konden ze nu iets leren dat andere kinderen niet konden, gezien lezen en schrijven een luxe was die maar weinigen beheersten. Daarmee zouden ze later gemakkelijker aan de slag kunnen buiten de *Rode Herberg*.

Als Madame aan Vincent vroeg waarom hij dit voor de kinderen overhad, dan zei hij: “Omdat ik weet wat het is om zonder kansen op de wereld te worden gezet.” En meer wilde hij er ook niet over kwijt.

Terwijl de tijd verstreek groeide Tristan op. Waar zijn vader een zwijgzaam en nors man was, bleek de jongen diens tegenpool te zijn. Hij kon geen seconde zijn mond houden, was steeds goedlachs en zat altijd

wel aan iets te prutsen. Verder blonk hij uit in pienterheid en was er niks dat hij niet binnen de kortste keren onder de knie had.

Zodra de jongen oud genoeg was om te ravotten op straat met andere jongens, bleek hij een aangeboren talent te hebben voor kattenkwaad. Meer dan eens moest Vincent hem uit de nesten halen en meer dan eens had het geen zin om hem de les te spellen. Hoewel hij onvoorwaardelijk gehoorzaamde aan zijn vader, was het probleem met Tristan dat hij al eens vergat wat hem werd gezegd. Of beter: het kwam hem goed uit dat hij het vergat.

Maar gaandeweg leerde hij zijn grenzen kennen. Vincent duwde Tristan soms ook in situaties waar Tristan zichzelf uit moest redden. De ene keer liet hij hem als loopjongen voor de rederij werken, de andere keer als hulpje op een feestje van Caspelier. Madame begreep niet altijd Vincents beweegredenen, maar het leerde Tristan op die manier wel om sneller zelfstandig beslissingen te nemen dan andere kinderen. Hoe jong Madame hem ook vond, de jongen vond zijn weg al snel in de complexe leefwereld van volwassenen en kon er zijn mannetje in staan.

Naarmate de jongen ouder werd, hoe groter ook de gelijkenis met zijn vader. In veel opzichten was hij een kopie van de donkere man. Alleen had hij een opener gezicht en was hij babbelziek. Toen Madame op een keer vroeg van wie Tristan die eigenschap had, keek Vincent zijn zoon een tijd lang aan en antwoordde hij: "Zijn oom, zonder twijfel."

Of het nu met scherts was gezegd of niet, het was een van de weinige keren dat ze Vincent een hint hoorde geven over Tristans familie. Voor de rest vermeldde hij nooit iets over Tristans familie of moeder, al vroegen de meisjes er duizendmaal naar. Zelfs als ze plagerig verhalen opdisten waarin ze fantaseerden over Tristans mogelijke moeder, verraadde hij zich op geen enkele manier.

Maar hoewel de jongen nog zo sterk op zijn vader leek, er was één ding dat hij enkel van zijn moeder had overgeërfd en dat waren zijn ogen. Terwijl Vincents ogen zwart als kolen waren, waren die van Tristan veelkleurig, bijna tegen het fascinerende aan. De ene keer waren

ze amberkleurig, de andere keer groen, maar nooit kon je precies de kleur zeggen.

Tristan zelf vroeg zelden of nooit naar zijn moeder. Hij nam er genoeg mee als zijn vader zei dat ze er niet meer was. Wellicht miste de jongen zijn moeder ook niet omdat er voldoende vrouwelijk tegengewicht aanwezig was in de *Rode Herberg*. In de *Rode Herberg* was het overigens een stelregel dat er nooit over de vader van de andere kinderen werd gesproken. Tristan moest onbewust die regel hebben overgenomen waar het om zijn moeder ging. Het leek voor hem niet belangrijk om te weten wie ze was, zelfs al dacht Madame dat dat niet zo zou blijven.

Na enkele jaren leek Tristan een nieuwe grens te hebben bereikt. De oude priester had hem alles geleerd dat hij hem kon bijbrengen en Tristan hongerde naar meer. Vincent vond het blijkbaar ook tijd om de lat hoger te leggen. Hij betaalde de priester nog een tijd uit en meldde zijn zoon dat hij hem had ingeschreven in een school.

Dat hij was ingeschreven in een school, vond Tristan niet erg, hoewel Madame niet kon begrijpen waarom Vincent hem per se school liet lopen. Wat de jongen wel erg vond, en waarover hij moord en brand schreeuwde, was dat het een kostschool was. Dat betekende dat hij niet langer in de *Rode Herberg* zou verblijven en dus langere tijd zijn familie moest missen.

Tristan was niet bereid om zijn veilige nest in de *Rode Herberg* zomaar te verlaten. Zoals elk kind dat uit zijn vertrouwde omgeving werd gesleurd, verzette Tristan zich met alle macht tegen de beslissing van zijn vader. Hij riep en tierde en dreigde meermaals om van huis weg te lopen. De deuren vlogen met de regelmaat van de klok toe en nog nooit was Tristan zo lang zo kwaad geweest op zijn vader.

Maar Vincents wil was wet en als het over koppigheid ging, dan had Tristan nog veel te leren van zijn vader. Vincent kwam niet terug van zijn beslissing om Tristan naar een kostschool te sturen, dus had de jongen geen andere keuze dan zich bij zijn lot neer te leggen. Een datum werd vastgelegd en schoorvoetend maakte de jongen zijn koffer.

Madame had het zelf ook liever anders gezien. Tristan maakte de helft van het leven in de *Rode Herberg*. Als hij op kostschool zou gaan, zouden ze hem niet veel meer over de vloer krijgen en zou het maar stil worden. Langs de andere kant begreep ze wel dat Vincent het beste voor zijn zoon wilde, dus zei ze er zelf niet te veel over.

Toen de jongen uiteindelijk in de koets stapte die hem naar de kostschool zou brengen, hilde Madame tranen met tuiten. Vincent zelf bleef er stoïcijns onder. Pas toen de jongen al lang uit zicht was, stopte Madame met snotteren. Ze ergerde zich er aan dat Vincent zo onbewogen leek en noemde hem een slechte vader. Vincent fronste de wenkbrauwen. “Meen je dat?” vroeg hij dan. Madame zag hem zodanig ernstig kijken dat ze toen pas begreep dat Tristans vertrek hem niet helemaal onberoerd liet. Ze zuchtte. “Ik wil alleen maar zeggen dat we hem allemaal zullen missen.”

Het duurde nog zeker drie maand voordat Tristan voor het eerst terug naar huis mocht komen. Hoewel hij intussen wel brieven had geschreven, hadden die drie maanden toch op een eeuwigheid geleken. Toen hij uit de koets stapte, vloog hij als het ware in Madames armen. Ze lachte voor het eerst weer onbekommerd en ging dan samen met hem naar de *Rode Herberg*.

Toen het avond werd, kwam Vincent langs om zijn zoon bij haar op te halen. Tristan leek al lang vergeten te zijn dat hij kwaad was geweest op zijn vader want hij kwebbelde honderduit. Madame merkte dat Vincent minder zwijgzaam was dan anders, dus concludeerde ze dat ook hij blij was zijn zoon terug te zien na zoveel tijd.

Tijdens de volgende dagen merkte Madame dat Vincent haar iets vergeten te vertellen was over de school waar hij Tristan naartoe had gestuurd. Tijdens een van Tristans honderden verhalen liet de jongen ineens vallen dat de andere jongens van adel waren. Madame keek Tristan stomverbaasd aan en vroeg hem dat nog eens te herhalen. Toen Tristan bevestigde dat hij op een eliteschool van de adel terecht was gekomen, vroeg Madame zich onthutst af hoe dat kon.

Het bleek dat Vincent de school een verhaal had opgespeld dat hij van verarmde adel was, van buitenlandse origine, met een aandeel in een rederij. De school had er weinig werk van gemaakt om dat verhaal na te gaan en had Tristan zonder meer aangenomen. Het was een ongelofelijk stukje bluffpoker want het was ongehoord dat een gewone burger zich zomaar tussen de adel mocht begeven.

Hoe Vincent, Tristan zo ver had gekregen om het spelletje mee te spelen, was Madame een raadsel. Het leek de jongen niettemin even gemakkelijk af te gaan als het zingen van een deuntje. Dat er wel eens iets ernstig kon gebeuren als het bedrog uitkwam, leek hem weinig te kunnen schelen.

Het verklaarde in ieder geval waarom Vincent, de jongen zo dikwijls had laten helpen op de feestjes van Caspelier. Vincent had Tristan wellicht opgedragen om zijn ogen open te houden en dat had de jongen maar al te goed gedaan. Tristan had het gedrag van de adel bestudeerd zodat hij het feilloos kon kopiëren.

Madame begreep alleen niet waarom Vincent de jongen naar een adellijke school had gestuurd. De zwarte man zei dat het soort van onderwijs er anders was, maar dat verklaarde nog altijd niet waarom. “Zelfs al krijgt hij het onderwijs van een edelman, gaat hij door voor een edelman en gedraagt hij zich als een edelman... wat is hij daarmee in zijn verdere leven? Zonder adelbrieven zal hij enkel werk kunnen vinden als burgerjongen.”

Maar Vincent had geen enkele intentie om de jongen van de school af te halen. Dus vertrok Tristan enkele dagen later terug naar de kostschool en ging het leven weer als vanouds verder. Madame zorgde voor het reilen en zeilen in de *Rode Herberg* en Vincent hielp Caspelier zijn rederij verder uit te baten. En zo verstreken de maanden.

Het was vroeg in de avond. Madame had net een nieuwe klant ontvangen aan de balie, toen Clarissa haar kwam vervangen. Ze wisselden de nodige instructies uit en dan vertrok Madame naar het achterhuis om er nog enkele karweitjes te doen.

Madame dacht aan Vincent toen ze de keuken inging. Sinds de herfst was begonnen, sukkelde hij met zijn gezondheid en Madame maakte er zich zorgen over. Vincent bewoog zich de laatste tijd stram en was voortdurend uitgeput. Madame vroeg zich af of het te maken kon hebben met de littekens op zijn lichaam. Ze kon zich nog altijd niet ontdoen van het idee dat Vincent ooit gefolterd was geweest en dat dat nu zijn tol begon te eisen.

Dat Vincent zijn eigen huis nooit voldoende verwarmde kon er ook mee te maken hebben. De zwarte man gaf eerlijk toe dat hij te laat thuis kwam om de haard voldoende te laten branden. Tegen de tijd dat hij het vuur in gang had gekregen, zei hij, was het alweer tijd om te gaan slapen. Meer dan eens stond hij dan ook op met rijm op zijn deken.

Hij hoestte niet en leek geen koorts te hebben, maar Madame hoorde hem meer dan eens knarsen met zijn tanden als hij van houding veranderde. Het was alsof hij een man van honderd jaar was, wiens lichaam slechts met de grootste moeite in beweging kon worden gezet.

Tot dan toe was Vincent nooit ingegaan op het aanbod van Madame om te overnachten in de *Rode Herberg*. Maar naarmate het weer slechter werd, des te minder energie Vincent over leek te hebben om 's avonds naar huis terug te keren. Uiteindelijk moest Vincent dan ook toegeven aan Madames wensen en liet hij zich de gastenkamer toemeten.

Hoewel Vincent maniakaal was wat betrof zijn werk, begon hij hier en daar een dag thuis te blijven. Madame was blij dat hij af en toe een rustdag nam, maar tegelijkertijd was ze ook ongerust over wat Caspelier er van zou zeggen. Madame herinnerde zich wat er was gebeurd toen Vincent eens een maand verlof had gevraagd aan Caspelier. Het huis was te klein geweest en uiteindelijk had Vincent alleen maar zijn zin gekregen omdat Caspelier hem niet kwijt wilde als werkkraacht. Maar als Vincent meer niet dan wel zou beginnen opdagen op zijn werk, dan kon het wel eens zijn dat Vincent op een keer zonder werk zat.

Gelukkig was het zo ver nog niet en Madame wist dat Vincent verstandig genoeg was om zijn eigen zaken te regelen. Als hij dacht dat

Caspelier hem zou ontslaan, zou hij wel een oplossing zoeken. Zo snel zag Madame, Vincent nog niet bij de pakken neerzitten.

Terwijl Madame naar het aanrecht ging, merkte ze plots dat ze niet alleen was. Het haardvuur brandde slechts een weinig, maar de vlammen gaven voldoende licht om schaduwen te doen dansen op de zwarte man die in een van de zetels zat. Vincent lag met de ogen dicht alsof hij sliep, onderuitgezakt met een warme deken om zich heen. Zijn hoofd rustte tegen de hoofdsteun van de zetel. Zijn lichaam lag in een vreemde kronkel alsof hij op zijn zijde wilde liggen.

Madame twijfelde even over wat ze ging doen. Ze had de vloer willen schrobben, maar ze wilde de zwarte man niet storen in zijn slaap. Ze was hem aan het bekijken toen hij plots bromde: “Nee, ik ben niet aan het slapen. En dood ben ik ook nog niet.” Madame glimlachte. “Dag zonnenschijntje,” zei ze. “Och schei uit,” zei hij nors.

Ze ging in de zetel naast hem zitten. Hij opende de ogen om haar aan te kijken en deed een poging om van houding te veranderen. Ze zag hem de armleuningen langzaam vastnemen om zich dan met de grootste inspanning rechter te zetten. Ze hoorde hem binnensmonds grommen, om dan zuchtend terug de deken om zich heen te trekken. Hij zag er kleurlozer uit dan ooit en de eeuwige frons op zijn gezicht was nog dieper dan anders.

“Heb je het koud?” vroeg ze. “Nee,” zei hij, “maar die warme wijn die je me net voorstelde klinkt heel lekker.” Ze had de hint begrepen en lachte. “Al goed,” zei ze en ze stond op om hem een kop klaar te maken.

Hij zakte terug weg in de zetel en keek broedend in het haardvuur. “Heb je Caspelier nog gezien?” vroeg Madame terwijl ze het vuur opstookte. “Nee,” zei hij, “ik ben niet buiten het kantoor geweest en Caspelier zit de laatste tijd altijd in de magazijnen. We hebben elkaar dus al even niet meer gezien.”

“Ik hoor dat er momenteel veel te veel schepen liggen aangemeerd en dat er een probleem is met het laden en lossen. Is hij daarom zoveel weg?” “Ik veronderstel het... Het is te wijten aan die schepen die zijn teruggekomen van de begrafenis van de Lenioonse koning. Al die edelen

doen hun tussenstop hier en ze krassen niet zo snel op als ze zouden moeten.” “Mij is het niet gelaten,” zei Madame, “al die extra schepen zorgen voor extra passage bij ons.” “De ene zijn dood...” “Is de andere zijn brood,” vulde Madame aan.

Ze zag hem de ogen terug sluiten. Het zette haar aan het denken of ze niet beter een berichtje naar Tristan stuurde over zijn vader. Vincent zelf leek zich er niet druk over te maken, maar Madame vreesde dat het wel eens slechter met hem ging dan hij wilde toegeven. En Tristan zou het zichzelf nooit vergeven als er iets met zijn vader gebeurde zonder dat hij het wist...

“Was de vorige koning eigenlijk niet nog maar net een paar jaar dood?” vroeg Madame dan. “Die van Lenion? Ja... Ik geloof het wel. Als ze in dit tempo verdergaan, is het daar binnenkort gedaan met koninkje spelen.” Madame goot wijn in een pot en roerde er dan kaneel, suiker en kruidnagel doorheen. “Ze zeggen dat de vorige koning werd vermoord in zijn slaap en dat zijn opvolger is omgekomen door een jachtongeval. Maar omdat hun overlijdens zo snel op elkaar volgden, gaat het gerucht dat de jonge koning ook is vermoord.” Vincent zuchtte. “Als dat waar is, dan zit ik er in ieder geval voor niks tussen.”

Madame gooide nog wat steranijs in haar brouwsel. “Ik veronderstel dat jij wel je voordeel kan doen met de dood van de Lenioonse koning. Ik hoor altijd van Caspelier dat Lenion een te groot stuk van de zeehandel heeft ingepalmd. Misschien kan dat veranderen nu de koning er niet meer is.” “De koningin is er nog en zij had recentelijk de verantwoordelijkheid over de buitenlandse handel gekregen. Zoveel verandert er dus niet. En ze zal er wel voor zorgen dat het ook in het binnenland rond blijft draaien zonder de koning. Ze heeft uit het verleden geleerd hoe Lenion reageert als het zonder troonopvolger zit, dus zal ze wel het nodige hebben gedaan om twisten te voorkomen...”

“Ik hou niet zo van Lenion,” zei Madame. “Als er hier edelen toekomen uit Lenion, dan merk je onmiddellijk van welk land ze zijn omdat ze zo hautain doen. Ze gedragen zich altijd alsof de hele wereld voor hen moet buigen.” “Het is nu eenmaal een machtig land,”

antwoordde Vincent. Madame schudde het hoofd. “Het bed waarin je geboren wordt, zou niet mogen bepalen over wie je iets te zeggen hebt,” zei ze. “Mooi principe,” zei hij, “maar zo zit de wereld nu eenmaal niet in elkaar.

Trouwens, wat dat betreft heb ik horen zeggen dat jij anders ook in een mooi bed bent geboren.” Ze keek hem verbluft aan. “Van wie heb je dat gehoord?” “Een klant van me. Hij vertelde me dat hij in zijn jonge tijd nog achter je rokken aan heeft gezeten. Eigenlijk zou hij je nog wel eens willen zien, maar hij durft je huis niet binnen te komen uit angst voor zijn priester.”

“Wel,” zei Madame in een poging om niet bitter te klinken, “waar ik vandaan kom, bewijst dus dat je alleen omlaag kunt vallen en niet omhoog.” “Zoals ik het begrepen heb, was je vader een landjonker. Ik moet toegeven dat het me wel intrigeerde dat je uit een ander milieu kwam. Hoe ben je er bij gekomen om in een bordeel te gaan werken?” “Wat denk je? Mijn vader ruïneerde zichzelf en liet zijn vrouw en zes kinderen alleen achter. Mijn moeder stond van de ene dag op de andere op straat toen de schuldeisers ons uit ons huis zetten. We hadden geen familie, geen geld en geen dak boven ons hoofd. Mijn moeder zag maar één uitweg om aan geld te geraken en dat was door zichzelf te verkopen aan edellieden. Ze verdiende er genoeg geld mee om de *Rode Herberg* te kopen, maar ze is de schande nooit te boven gekomen. Ze stierf als een ongelukkige vrouw.”

“En daarna nam jij de *Rode Herberg* over?” “Ja, ik en mijn zus - Clarissa’s moeder. Maar mijn moeder heeft er altijd voor gezorgd dat we enkel uitbaatster waren en nooit onszelf hebben moeten laten gebruiken.” “Maar tegen een prijs...” Madame knikte. “Onze klasse heeft ons uitgespuwd.”

Dan nam ze de pot van het vuur. “Klaar,” zei ze en ze goot de warme wijn in twee koppen. Ze gaf hem zijn kop en ging dan in de zetel naast hem zitten. Ze zag hem voorzichtig blazen in het dampende roersel. Hij snoof eens aan de wijn en zei: “Niemand maakt betere winterkost dan

jij.” “Ik denk dat echte winterkost iets vaster van vorm is,” zei ze en ze dronken beiden van hun kop.

De warmte van de wijn leek hem op te kikkeren, maar zijn bewegingen bleven stroef. “Je moet naar een dokter gaan,” zei Madame ernstig, maar Vincent schudde het hoofd. “Geen enkele dokter komt aan mijn lijf.” “Maar je kunt wel eens ernstig ziek zijn,” zei Madame. Hij wilde de schouders ophalen, maar zelfs dat lukte hem niet. “Ik weet waarom elk bot en elke spier in mijn lichaam pijn doet. Een dokter kan niet genezen wat niet meer heel te maken is.”

Madame bedacht dat hij wellicht nog een andere reden had om er geen dokter bij te halen. Nog altijd stond er een brandmerk op zijn rug en dat was het enige dat kon verraden wie hij was. Hoe minder mensen het dus hadden gezien, hoe kleiner de kans dat iemand kon achterhalen wie hij was. Zelfs aan Madame had hij ooit gevraagd het brandmerk te vergeten en er niet meer naar te vragen. Kon het zijn dat hij zich na al die jaren nog altijd een voortvluchtige voelde?

Nadat hij zijn kop had uitgedronken, kroop hij dieper in zijn zetel weg. Hij legde zijn hoofd weer tegen de hoofdsteun en trok de dekens verder tegen zich aan. Madame had de indruk dat hij al terug afgemat was en liet hem rustig doen terwijl ze zelf stil in het haardvuur keek.

Zo zaten ze een tijd zwijgzaam naast elkaar tot een van de meisjes het achterhuis binnenkwam. Ze zag Vincent zitten en leek te denken dat hij sliep, want ze zei fluisterend tegen Madame: “Er is iemand voor hem.” Madame keek even terzijde. Ze zag dat Vincent nog altijd wakker was, maar de ogen toehield. “Wie is het?” vroeg Madame in Vincents plaats. “Monsieur Caspelier,” antwoordde het meisje, “hij zegt dat hij al een hele avond naar hem op zoek is...”

Vincent zuchtte. Het klonk niet geïrriteerd of nors, alleen moe. “Laat hem maar binnen,” zei hij en hij opende de ogen terug. Het meisje draaide zich om en leek iemand te wenken. Even later stond Caspelier aan de ingang van de keuken. Hij had zijn hoed vast tussen zijn twee handen en keek wat onwennig om zich heen. Hij was nog nooit in het achterhuis geweest en leek niet te kunnen vatten dat er naast het

bordeel nog een andere wereld was in de *Rode Herberg* waar de meisjes een gewoon leven hadden.

Madame stond op en gebaarde Caspelier dat hij gerust in haar zetel kon gaan zitten. Het was alsof hij een seconde niet doorhad wat ze wilde, want hij bleef even verloren staan kijken naar Vincent vooraleer hij uit de deuropening kwam. Stuntelig zette hij zich naast Vincent in Madames zetel en nam hem dan onzeker op. Caspelier moest dezelfde indruk van Vincent hebben als Madame, namelijk dat hij op sterven na dood was.

Vincent liet niks merken van zijn eigen gedachten en bleef opgekruld in de zetel zitten. Als hij het gevoel had dat hij zich waardig moest gedragen tegenover zijn baas, dan liet hij het alvast niet blijken. Uit niks kon Madame afleiden of Caspeliers bezoek nu gelegen of ongelegen kwam.

“Ik dacht wel dat je hier was toen ik je thuis niet vond,” begon Caspelier toen Vincent geen aanstalten maakte om te vragen wat hij hier kwam doen. “Adrien zei dat je een uurtje of twee geleden was vertrokken van kantoor en bij je thuis deed niemand open.” “Het is een oude gewoonte om hier af en toe langs te komen,” zei Vincent alleen maar en hij deed er verder het zwijgen toe.

Caspelier schoof even heen en weer in zijn zetel. Madame had zich bij het aanrecht gezet om er haar afwas te doen en bekeek het van terzijde. Ze vond dat Caspelier er zenuwachtig uitzag, maar ze wist alleen niet waarom. Als het was om Vincent af te danken, dan vond ze het bizar dat hij daarvoor helemaal tot hier was gekomen.

Vincent leek er zich niks van aan te trekken. Hij merkte wellicht ook wel op dat Caspelier zich vreemd gedroeg, maar deed geen moeite om hem op zijn gemak te stellen. Het zou Madame ook hebben verwonderd dat Vincent dat zou doen. Na zoveel jaren had Madame geleerd dat Vincent er zijn plezier in had om Caspelier te jennen zonder dat die het doorhad.

“Ik kwam vandaag Chavanel tegen,” zei Caspelier toen hij merkte dat Vincent niet over koetjes en kalfjes wou beginnen. Er veranderde niks

aan Vincents gezichtsuitdrukking, maar wellicht wist hij wel waar Caspelier het over had. Chavanel was de baas van de grootste rederij van Ital en daarmee ook Caspeliers voornaamste concurrent. Als de grootste reder van Ital naar hun haven was gekomen, dan kon het alleen maar voor belangrijke zaken zijn.

“Hij vertelde dat hij op kantoor was geweest en daar met jou had gepraat,” zei Caspelier en er zat een ondertoon van zowel boosheid als angst in zijn stem. Madame probeerde te begrijpen wat dat betekende want Vincent had niks gezegd over een gesprek met Caspeliers aartsvijand. “Hij is inderdaad geweest en hij heeft inderdaad gepraat,” zei Vincent rustig alsof het niks wilde zeggen en hij liet het aan Caspelier om kleur te bekennen. “Had jij hem gevraagd om te komen?” vroeg Caspelier. Vincent glimlachte enkel. Madame veronderstelde dat dat ‘nee’ wilde zeggen.

“Ik heb gehoord dat je al meer met hem hebt gepraat,” zei Caspelier dan boos. “Eerder omgekeerd,” zei Vincent: “hij met mij, ik heb hem nooit opgezocht.” “En waarover hebben jullie dan steeds gepraat?” “Hetzelfde als altijd, dus hetzelfde als vandaag,” zei Vincent.

Caspelier leek iets te willen zeggen maar bedacht zich dan op het laatste ogenblik. Hij leek hard zijn best te doen om niks verkeerd te zeggen en begon rood aan te lopen. Vincent liet hem rustig doen en wachtte af.

Madame had er compleet geen idee van wat er aan het gebeuren was. Vincent wist overduidelijk waar Caspelier het over had en Caspelier kreeg het niet over zijn lippen. Wat was het dat Chavanel met Vincent had besproken dat Caspelier dwars zat? En waarom leek het alsof Vincent er geen moer om gaf wat Caspelier dacht?

Omdat Vincent op geen enkele manier tegemoet leek te willen komen aan Caspelier, besepte Caspelier dat hij zelf maar over de brug moest komen. “Chavanel,” zei hij en het leek alsof hij zijn best moest doen om die naam niet uit te spuwen, “kwam naar me toe en hij zei dat hij je van me wilde overkopen. Hij zei dat hij er een flinke som voor over had en dat ik die maar best moest aannemen als ik niet wilde dat mijn